

— Искамъ да си премѣря силитѣ съ тебе.

— Намѣсто да си мѣришъ силитѣ, я иди при готвача да те премѣри колко тежишъ, та да видя дали ще ми стигнешъ за вечеря, защото месото закѣснѣ тая вечеръ, — отговорилъ великанътъ.

— Все пакъ, не бързай толкова, нали не е лошо да си премѣримъ силитѣ, за да знаешъ съ кого имашъ работа. Защото, ако ме разсърдишъ и изямъ готвача ти, кой ще ти готви? — отвърнало момчето.

Стресналъ се великанътъ отъ думитѣ на момчето и се съгласилъ да си премѣрятъ силитѣ. Взели по единъ бѣлъ камъкъ, но момчето незабелязано извадило изъ джеба си буца сирене, стиснало я и тя пуснала вода. А великанътъ не можалъ да изтиска вода отъ камъка.

— Брей, ти си по-силенъ отъ мене: — очудилъ се великанътъ.

— Увѣри ли се въ това? Сега искашъ ли да се надхвърляме съ камъни?

— Да се надхвърляме, само че на какво да се обзложимъ?

— Ако ти хвърлишъ по-далечъ отъ менъ, азъ ще ти стана слуга. Ако ли азъ хвърля по-далечъ отъ тебе, ще ми дадешъ половината отъ богатствата си.

Съгласилъ се великанътъ, взели по единъ камъкъ, но момчето незабелязано измъкнало изъ пазвата си едно врабче. Излѣзли навънъ на полето. Хвърлилъ великанътъ и камъкътъ отишълъ толкова далече, че едва се видѣлъ кжде падналъ и едва го намѣрили и слугитѣ. Хвърлило момчето и врабчето отлетѣло въ облацитѣ, та се не видѣло.

Очудилъ се великанътъ. Уплашили се и слугитѣ на великана — никжде не могли да намѣрятъ врабчето.

— Много далече хвърляшъ! — очудилъ се великанътъ.

— Разбира се, че далече хвърлямъ. А сега искашъ ли да се поборимъ?

Не му се щѣло на великана да се бори, но го било срамъ да откаже, та се съгласилъ.

— Само че, на какво да се обзложимъ, приятелю? — попиталъ той.